

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 349/2017
11.05.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Станојевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 104/16 од 06.10.2016. године и Вишег суда у Чачку Кж 251/16 од 07.12.2016. године, у седници већа одржаној 11.05.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Станојевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 104/16 од 06.10.2016. године и Вишег суда у Чачку Кж 251/16 од 07.12.2016. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К 104/16 од 06.10.2016. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци. Пресудом је окривљени обавезан да на име судског паушала плати износ од 6.000,00 динара, као и на име осталих трошкова кривичног поступка износ од 18.400,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом извршења. Истом пресудом, окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава тужилаштва на име трошкова вештачења уплати износ од 18.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења. Малолетна оштећена ББ, упућена је на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж 251/16 од 07.12.2016. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 104/16 од 06.10.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Станојевић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер у радњама окривљеног нису садржани елементи бића кривичног дела из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим и осуђен, те да радње описане у изреци побијане правноснажне пресуде, не представљају полне радње.

Одредбом члана 180. став 1. КЗ прописано је да ко изврши обљубу или са њом изједначен чин са дететом казниће се затвором од пет до дванаест година, док је одредбом члана 182. став 2. КЗ прописано да ко под условима из члана 180. став 1. и члана 181. став 3. наведеног закона изврши неку другу полну радњу, казниће се затвором од шест месеци до пет година.

Из изреке побијане првостепене пресуде Основног суда у Горњем Милановцу произилази да је окривљени критичном приликом способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима извршио недозвољену полну радњу са дететом – малолетном оштећеном ББ, на тај начин што је малолетну оштећену и њеног брата малолетног ВВ позвао да му помогну у његовом домаћинству, пошто је претходно уверио малолетну оштећену да ће да позове њену мајку ГГ и обавести о томе, након чега су они пристали да крену, када је доласком до капије убедио малолетног ВВ да се врати, а затим се са оштећеном ББ упутио у правцу своје куће, да би доласком у исту, позвао ББ да оду на спрат да би пробала фармерице његове деце, тражећи да то учини у његовом присуству, што је малолетна оштећена одбила и покушала да изађе из собе, али јој није дозволио, на тај начин што је стао на врата и држао је за руке, и тада је у циљу задовољења свог полног нагона, малолетну оштећену пољубио у образ неколико пута и помиловао више пута по коси, говорећи јој да је воли, да је сањао синоћ, иако је био свестан да врши недозвољене полне радње са дететом, то и хтео, а био је свестан да је његово дело забрањено.

Полазећи од наведеног и цитираних законских одредби, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане првостепене пресуде, јасно произилазе сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела недозвољене полне радње из члана 180. став 2. у вези члана 180. став 1. КЗ, односно јасно произилази да је окривљени критичном приликом на описани

начин предузео радњу извршења наведеног кривичног дела, јер је извршио недозвољену полну радњу са дететом – малолетном оштећеном ББ.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Осталим наводима захтева браниоца окривљеног, којима се истиче да у конкретном случају нема доказа да је радња извршења предузета у циљу задовољења полног нагона, по налажењу овог суда, оспорава се оцена изведених доказа од стране нижестепених судова и чињенично стање утврђено у побијаним пресудама, а што није разлог због ког окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек у смислу члана 485. став 4. ЗКП, због чега је Врховни касациони суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде и то у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић